Σε αναζήτηση ελπίδας (Μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Οκτωβρίου, 2012

Υπάρχει διάχυτη στον κόσμο μια έντονη αγωνία, ένα συνεχές άγχος, μια οδυνηρή κατήφεια, μια φθοροποιά μελαγχολία, μια θανατηφόρα απελπισία.

Το πιο ανησυχητικό είναι η αύξηση των αυτοκτονιών συμπατριωτών μας. Αξιολύπητο και αξιοθρήνητο γεγονός. Άνθρωποι δίχως βαθύ νόημα βίου, υψηλό στόχο, σύνδεση με τον Θεό, αδυνατούν να υπομείνουν τα μεγάλα προβλήματα, να τα αντιμετωπίσουν και να τα λύσουν. Το εσωτερικό κενό αδυνατεί να αντέξει κάθε έκτακτο και πρόσθετο βάρος. Οι διαλαλούντες την αποκοπή τους από το ιερό παρελθόν και θεωρούντες απελευθέρωση κατευθύνθηκαν σε ψυχική πείνα και δίψα.

Στην πατρίδα έως πριν λίγα χρόνια ο λαός ήταν δεμένος με την εκκλησία. Η θερμή και ζωντανή πίστη τον ενδυνάμωνε και του έδινε κραταιή ελπίδα. Αυτός ο ουσιαστικός σύνδεσμος τον βάσταζε ακμαίο επί τέσσερις εκατονταετίες σκλαβιάς. Διατηρήθηκε η χώρα όρθια ύστερα από πολέμους, μεταναστεύσεις, προσφυγιές, ασθένειες, κακουχίες, πείνες και στερήσεις. Μια χώρα που εξευτελίστηκε, ντροπιάστηκε, περιφρονήθηκε, ταπεινώθηκε και δοκιμάστηκε. Δεν διέκοψε ποτέ την επαφή της με το θείο.

Ξαφνικά ο Νεοέλληνας λησμόνησε την ιστορία του, άρχισε να πάσχει ψυχολογικά, να μειονεκτεί, να αισθάνεται διχασμένος, να θεοποιεί τη σάρκα και το χρήμα. Έπεσε με τα μούτρα στην απόλαυση της ηδονής και γέμισε τη ζωή του οδύνη. Νόμισε ότι μόνο το χρήμα θα του δώσει μια μακρά ευτυχία. Μας ξεγέλασαν όσοι θέλησαν να μας βοηθήσουν στην πρόοδο και τον εκπολιτισμό μας, με το να μας δανείζουν για να προοδεύσουμε. Μας αποπροσανατόλισαν από τις ενισχυτικές, ιερές παραδόσεις μας. Εργάστηκαν ξένοι και εγχώριοι να μας αδειάσουν την ψυχή. Θεοποιήθηκε η ύλη, ειρωνεύτηκε το πνεύμα, επικράτησε η πεζότητα και η χλιαρότητα.

Η φτώχεια δεν αναμενόταν, και όμως ήλθε. Ο λαός ήταν ανέτοιμος, δεν περίμενε ποτέ ότι θα τον ξαναεπισκεφθεί η φτώχεια. Θεώρησε την καλοπέραση μόνιμη. Στην πρώτη μικρή δυσκολία οδηγούνταν σε δάνεια. Η ανεργία, κυρίως των νέων, φούντωσε. Οι μισθοί μειώνονται και οι τιμές των προϊόντων καθημερινά ανεβαίνουν. Μέσα σε αυτή την τραγικότητα πού να πιαστεί κανείς; Όταν κυριεύθηκε από τον πονηρό ευδαιμονισμό και τον ανέλπιδο μηδενισμό. Και η κατάσταση αυτή δεν λέει να διορθωθεί. Πουθενά φως και ελπίδα.

Χάθηκε το μεράκι, το φιλότιμο, η αδελφοσύνη και η συμπαράσταση. Επικρατεί το συμφέρον, ο ατομισμός, η ιδιοτέλεια και η απομόνωση. Οι παλαιοί είχαν πολύ πιο λίγα κι έκαναν υπομονή, είχαν ικανοποίηση και χαρά, δόξαζαν και ευχαριστούσαν τον Θεό εγκάρδια. Μήπως ήταν χαζοί; Δεν ήταν, αλλά είχαν πίστη, που τους έδινε κουράγιο κι ελπίδα. Είχε νόημα η ζωή τους. Έβλεπαν πάνω, δεν το έβαζαν κάτω, δούλευαν κάνοντας τον σταυρό τους. Ξαναγράψαμε περί αυστηρής αυτοκριτικής. Επιδόθηκαν οι πολλοί σε μια συνεχή κριτική. Η αυτοκαταδίκη του προδότη Ιούδα δεν είναι λύση.

Είναι αλήθεια, όπως εύστοχα ειπώθηκε, πως εκεί που βλέπουμε ένα αδιέξοδο ο Θεός βλέπει μια ευκαιρία. Υπάρχει ακόμη ο ήλιος, που ανατέλλει κάθε μέρα. Υπάρχει πλούσιο φως. Μη μένουμε με μαύρα γυαλιά. Υπάρχουν ασθενείς χαμογελαστοί, φτωχοί αξιοπρεπείς, νέοι που τραγουδούν. Οι εκκλησίες γεμίζουν στο Άγιον Όρος, οι προσκυνητές δεν παύουν καλοκαίρι και χειμώνα. Υπάρχει ελπίδα, αναζητήστε την. Η ελπίδα ζωοποιεί, ανασταίνει, μεταμορφώνει, ξανακαινουργιώνει...

(Πηγή: "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" 28/10/2011)